

револверъ? — питаше го Захария. — И не една, а две кутии кибритъ! Ти си искалъ да ме палишъ? Искашъ да ме убиешъ? Азъ ще те предамъ на властта. Негодяй! Разбойникъ!...

И неочаквано за всички, увлѣченъ въ гнѣва си, Захария плесна съ камшика, който държеше, Велика по лицето.

— Не удряй, ей! Бай Захарие! — избухна Велико и се хвърли къмъ Захария, но слугитѣ го задържаха. Отъ лицето му, надъ едната вежда, потече кръвъ. Кждравитѣ му коси бѣха разбъркани.

Василена бѣше гледала всичко туй, безъ да се намѣси, безъ да каже нѣщо. Тя се обърна и си отиде, все тѣй студено равнодушна. Желѣзарьтѣ наведе глава, замисли се и следъ туй се закле, че въ тоя чифликъ вече нѣма да стжпи. Захария каза да го пуснатъ, дадоха му хармониката — оржжието му задържаха — и той си отиде.

Никаква промѣна, никакво охлаждане не настжпи следъ това между Василена и Захария. На Севастица Захария обясни, че поради честитѣ кражби (нѣкъде бѣше се случило дори и убийство) не само той, но и всички чифликчии наоколо сж забранили да дохождатъ чужди хора ношно време. Освенъ туй, той чувалъ, че Велико му се билъ заканвалъ.

Севастица често я болѣше глава, сжщо тѣй често Захария ходѣше у Галункини. Веднажъ,